Dimarts 4 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 5,21-43): En aquell temps, havent fet Jesús novament la travessa en la barca cap a l'altra banda (...). I ve un dels caps de la sinagoga, de nom Jaire, i en veure'l cau als seus peus, i el pregava molt, dient: «La meva filleta està als últims; vine, imposa-li les mans perquè se salvi i visqui». I se n'anà amb ell. I el seguia una gran multitud, i l'oprimien.

I una dona que tenia hemorràgies feia dotze anys, i havia patit molt de part de nombrosos metges, i havia gastat tot el que tenia sense haver millorat gens, sinó que més aviat havia empitjorat, havent sentit parlar de Jesús, vingué entre la multitud per darrere i tocà el seu vestit. Perquè es deia: «Només que li toqui els vestits, seré salvada». I a l'instant s'assecà la font de la seva sang, i sentí en el seu cos que era guarida de la seva dolença (...). I ell li digué: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau i sigues sana de la teva dolença».

I estant encara ell parlant, venen de part del cap de la sinagoga, dient: «La teva filla ha mort, per què molestes més el mestre?». Però Jesús, en sentir les paraules que es deien, diu al cap de la sinagoga: «No tinguis por, solament creu!» (...).

La pregària, un combat "cos a cos" amb Déu

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatică)

Avui considerem la pregària com a combat de la fe i victòria de la perseverança. A "Gènesis" (cap. 32), aquella misteriosa lluita —"cos a cos", entre Jacob i Déu— anuncia quelcom del que avui contemplem en "l'hemorroisa" i en Jaire.

L'oració requereix confiança, proximitat, un "cos a cos" simbòlic amb Déu, tal com actua la dona que patia el flux de sang: "només que li pugui tocar...". La "lluita" connota força d'ànim, perseverança, tenacitat per tal d'assolir allò que hom desitja davant d'un Déu que beneeix, si bé roman sempre misteriós, quasi com inassolible. Si l'objecte del desig és la relació amb Déu, la seva benedicció i el seu amor, aleshores la lluita culmina en el reconeixement de la pròpia debilitat, que venç precisament quan s'abandona a les mans misericordioses de Déu: "la teva fe t'ha salvat".

—Quan ja ningú no m'escolta, quan ja no puc invocar ningú, quan el problema sembla desbordar tota esperança —tal era la situació de Jaire— aleshores Déu encara m'escolta i m'ajuda.